Selma in severni sij

Dedek Lennart

Ta knjiga pripada:

_____

Dobrodošli v tej vzorčni knjigi! Narejena je natanko tako, kot bo narejena vaša – iz fotografij in izbir, prikazanih ob njej – in kaže, kako je lahko videti zgodba od Sage do vas. Listajte, berite in si predstavljajte svojega otroka kot junaka svoje lastne pravljice.

Selma je brala o severnem siju v skoraj vsaki knjigi, ki jo je lahko našla. V eni knjigi so zeleni trakovi plesali čez črno nebo. V drugi je pisalo, da je treba čakati, čakati, čakati. Zdaj je stala na peronu z zvezdno knjigo v roki, nočni vlak pa je ob njej puhal bele oblake.

„Kaj pa, če začne plesati, ko bomo spali?“ je rekla Selma.
„Potem me zbudi“, je rekel starejši brat Oliver in potegnil za svoj nahrbtnik. Dedek Lennart je dvignil vozovnice. „Najprej poiščimo kupe.“ Selma je stopila na vlak. Še en večer, je pomislila. Kmalu bo tu.

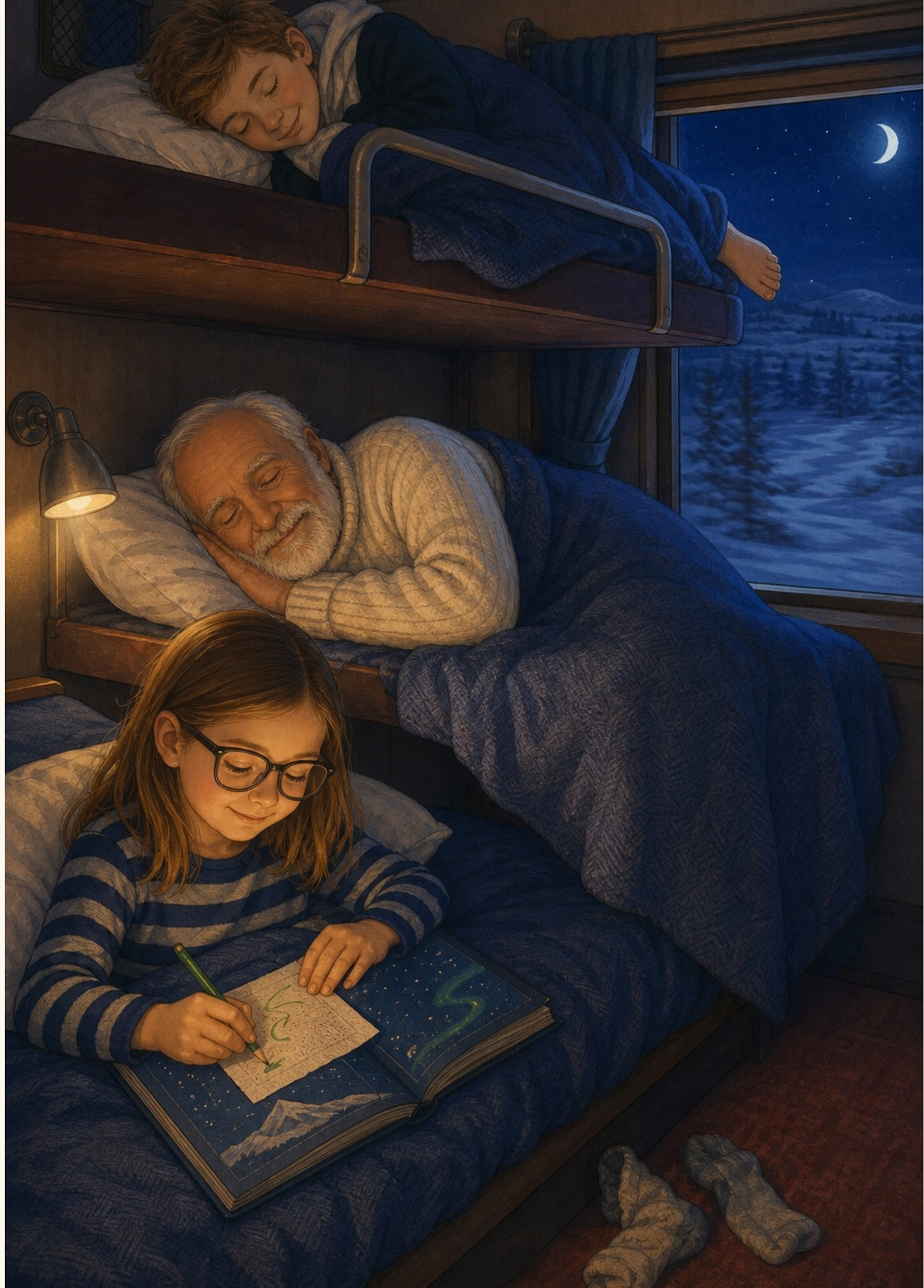

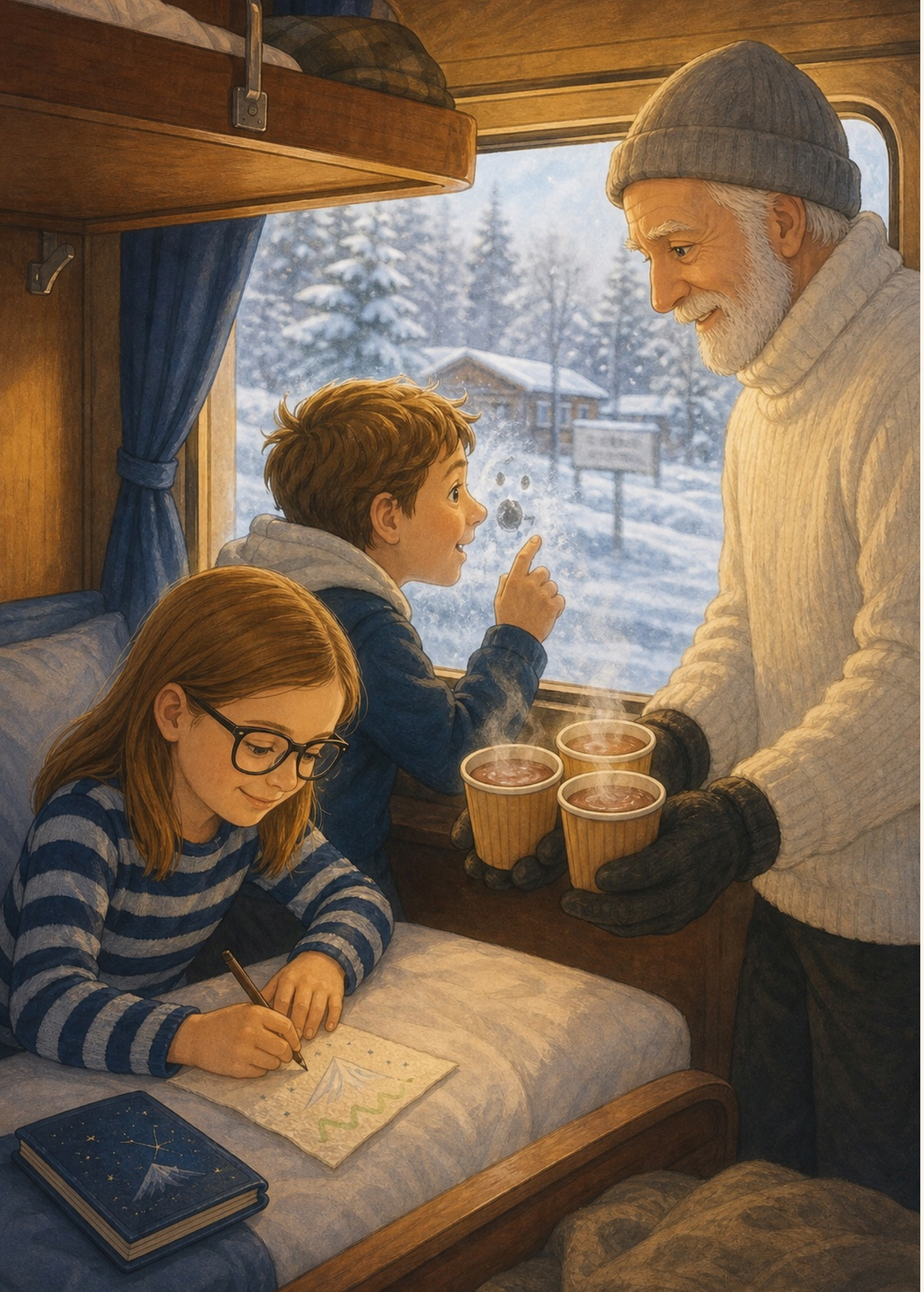
Jedilni vagon se je nežno pozibaval, medtem ko je vlak drvel proti severu. Selma je jedla mesne kroglice z brusnicami in kukala med zaveso in oknom. Smreke zunaj so švigale mimo kot črne poteze s čopičem.

„Ali vidiš kaj zvezd?“ je vprašal Oliver s krompirjem na vilicah. „Tri“, je rekla Selma. „Ne, štiri. Tudi tista majhna tam.“ Dedek Lennart se je nagnil naprej. „Majhne se najbolje vidijo, če gledaš dolgo.“ Selma je vzela prtiček in s svinčnikom naredila štiri pikice. Oliver je narisal še peto, čeprav je rekel, da je bila samo pomotoma narejena pika. Vlak je peljal naprej, naprej, naprej.

V kupeju so bile postelje zložene kot majhen stolp. Oliver je takoj vzel zgornjo. Dedek je dobil srednjo. Selma je zlezla v spodnjo in na tleh našla Oliverjeve nogavice, dve žalostni klobasici, ki sta izgubili svoji stopali.

Ko je ugasnila stropna luč, je Selma prižgala svojo majhno bralno lučko. V zvezdni knjigi je bila slika ljudi, čisto drobcenih pod zelenimi vijugami. Selma je ob pikicah na prtiček narisala zeleno čečkarijo. Tirnice so pod njo govorile klik-klak, klik-klak. Še en večer, je pomislila Selma in prtiček poravnala ob knjigo.

Ko se je Selma zbudila, je bil svet zunaj okna bel. Bele smreke. Beli hribi. Beli kupi na strehah majhnih postaj. Celo nebo je bilo svetlo kot prazen list papirja.

„Sneg!“ je rekla Selma, čeprav ga nihče ne bi mogel zgrešiti. Oliver je pritisnil nos ob šipo. „Nekdo je po vsej deželi raztresel moko.“ Dedek Lennart se je vrnil z vročo čokolado v papirnatih lončkih. Selma je na prtiček narisala bel vrh, poleg pikic in zelene čečkarije. Med drevesi je zdrsnil mimo znak. Kmalu bodo izstopili.

Vas je mirno ležala med zasneženimi smrekami in blagimi gorskimi pobočji. Ko je prišel večer, si je Selma nadela kapo, rokavice in debelo jakno. Oliver je šel z njo ven, čeprav je rekel, da si želi predvsem preizkusiti svoje škornje. Dedek je vzel naglavno svetilko, vendar jo je pustil ugasnjeno.

Pogledali so gor. Sivi oblaki so pokrivali vse, od dima iz dimnikov do roba gora. Nobena zvezda ni pokukala ven. „Prva ovira“, je rekla Selma in na prtiček napisala OBLAKI. Oliver si je potegnil šal čez nos. „Ta ovira ima v sebi celo nebo.“ Še en večer, je pomislila Selma. Jutri se bodo morda oblaki umaknili.

Naslednji večer so bili oblaki tanjši. Selma je visoko zgoraj videla bledo pikico, morda zvezdo, morda majhno luknjico. Toda vaške luči so svetile ob cesti, oknih in smučarski progi. Nad strehami je bilo nebo rjavkasto sivo.

„Druga ovira“, je rekla Selma. „Luči.“ Na prtičku se je OBLAKOM pridružilo še LUČI. Pikice, zelena čečkarija in beli vrh so se zdaj drenjali na istem majhnem papirju. Oliver je pogledal ven in zmajal z glavo. „Iz tega ne bo nič.“ Dedek Lennart je razgrnil zemljevid gora. Selma je videla okrogle plastnice. Še en večer, je pomislila.

Tretji večer je Selma spakirala vse. Zvezdno knjigo. Prtiček. Dodaten šal. Čokolado. Rokavice, ki so bile res njene, ne Oliverjeve. Dedek je napolnil termovko, Oliver pa jo je moral nositi. „Večja ramena“, je rekel in tako napel prsi, da mu je kapa skoraj padla z glave.

Zunaj vrat so oblaki ležali nizko nad vasjo kot odeja, ki je zdrsnila z neba. Selma je položila zemljevid na svoje stvari. Takrat so knjiga, šal in prtiček zdrsnili na tla. Čokolada je zdrsnila pod klop. „Tretja ovira“, je rekel Oliver. Selma je sedela sredi nereda. Zdaj je morala bolje pogledati.

Selma je pobrala svoje stvari in na tleh zgladila prtiček. Najprej pikice. Potem zelena čečkarija. Beli vrh. OBLAKI. LUČI. Vse je bilo tam. Zvezdno knjigo je odprla pri sliki ljudi daleč od mestnih luči.

Na robu je bila majhna gora nad meglo. Selma je položila prst na beli vrh, nato pa na dedkov zemljevid. „Če gremo gor tja“, je rekla, „bodo luči pod nami. Tudi če oblaki ležijo nizko.“ Dedek Lennart je nekaj časa bral zemljevid. „Mirno vreme in označena pot. Potem lahko gremo.“ Oliver ji je ponudil čokolado. „Jaz bom nesel termovko.“ Še en večer, je pomislila Selma. Ta večer.

Zadnji večer je sneg škripal pod tremi pari škornjev. Selma je hodila prva po označeni poti in štela rdeče križe na količkih. Eden, dva, tri. Za njo je dedkova naglavna svetilka na snegu svetila topel krog. Oliver je termovko nosil tako previdno, da je hodil, kot da je iz stekla.

„Ali smo že skoraj tam?“ je vprašal po petih križih. „Ne še“, je rekla Selma. „Ampak poglej. Luči so manjše.“ Vas je lesketala daleč spodaj, oblaki pa so lezli ob pobočju. Selma si je zadrgo potegnila čisto do brade. Še en večer, je pomislila, a zdaj je to pomenilo le še nekaj korakov.

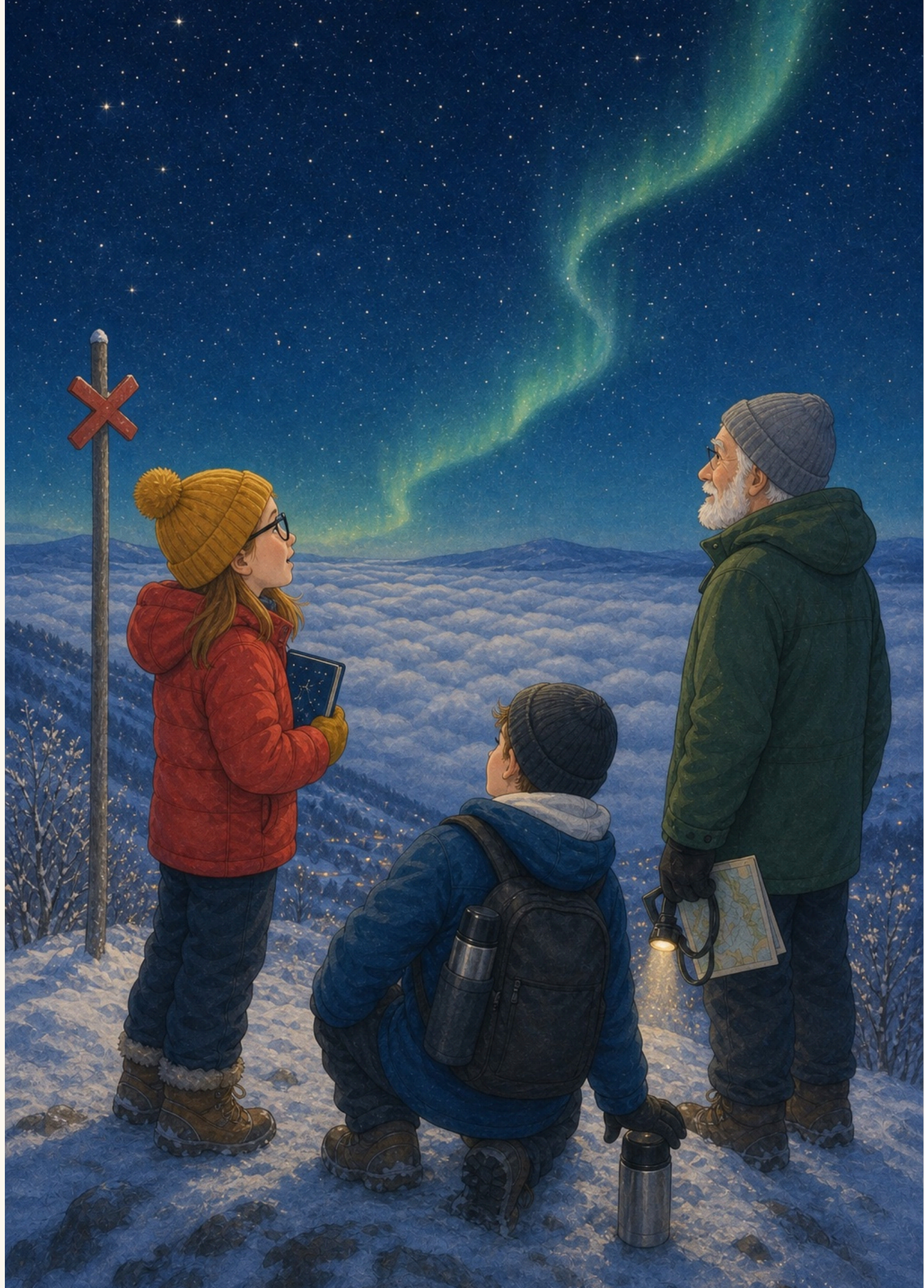

Drevesa so postajala nižja, redkejša, nato pa so se končala. Pred njimi so se v svetlobi naglavne svetilke odprle gole gore. Veter je vlekel Selmino kapuco in poskušal povohati njena ušesa. Naredila je tri korake, potem še tri.

Oliver se je ustavil pri skali, ki je kukala iz snega. „Saj sem rekel, da iz tega ne bo nič.“ A termovke ni odložil. Dedek je pokazal proti naslednjemu blagemu grebenu. „Od tam bomo videli čez oblačno odejo.“ Selma se ni ozirala na dolgo pot za seboj. Pokazala je na naslednji rdeči križ. „Najprej tja“, je rekla. „Potem pa do naslednjega.“

Pri zadnjem količku je nenadoma postalo tiše. Oblaki so ostali spodaj, mehki in debeli nad vasjo. Nad Selmo so bile zvezde, več kot pikic na njenem prtičku in veliko jasnejše.

Dedek je ugasnil naglavno svetilko. Oliver je termovko odložil brez enega samega klonka. „Aha“, je zašepetal. Selma je zadržala dih. Najprej je videla samo zvezde. Potem se je za robom gora prikazala bleda zelena črta, tanka kot poteza njenega svinčnika. Ukrivila se je. Zrasla je. „Oliver“, je rekla Selma. „Zdaj poglej.“

Zelena črta je postala trak. Trak se je pregibal in plapolal, kot da nebo otresa dolg svilen šal. Prižgal se je še en trak. Nato je zeleno zaplesalo čez vse nebo, visoko nad oblaki in lučmi.

Sprva ni nihče ničesar rekel. Oliver je snel eno rokavico in si jo takoj spet nadel. „Resnično je“, je zašepetal. Dedek je nalil vročo čokolado v tri majhne lončke. Selma je stala med njima in sledila zelenim lokom, dokler je ni zabolel vrat. Nad njimi se je severni sij še enkrat prepognil, še dlje čez zvezde.

Čokolada je postajala čedalje manjša. Najprej so izginili vogali, potem še zadnji koščki. Oliver je v rokavici našel drobtinico in pojedel tudi njo. Termovka je postajala lažja, medtem ko se je zelena svetloba še naprej vijugala čez temno nebo.

Selma je vzela prtiček. Na njem so bile pikice, čečkarija, beli vrh, OBLAKI in LUČI. Narisala je tri majhne postavice na gori in nad njimi velik zelen trak. „Ali lahko narišem še eno zvezdo?“ je vprašal Oliver. Selma mu je podala svinčnik.

Selma in severni sij

Selma, starejši brat Oliver in dedek Lennart se z nočnim vlakom odpeljejo v gore gledat severni sij. Oblaki, luči in vse večji nered jim stojijo na poti, dokler Selma svojih majhnih namigov ne prebere na nov način.

sl-si.sagatilldig.se